

AM ARS ÎN VERSUL DE IUBIRE

Adina Speranta

Se aprinde cerul, zărilor tresaltă,
Își ridică fruntea gândul răscolit
Scrijelind în vise cu o tristă dalta
Chipul tău, de vremuri, nins și viscolit.

În vârtoarea vieții lacrima uitării
S-a prelins pe geana zilei ce trecu,
Iar amarul clipei din iarba tăcerii
Stinse-n noi iubirea și nu mai cresc.

Șarpele-ndoielii cu privirea-i trează
Străjuiește câmpul pe care-nfloaream ;
Aruncând grăunțe de venin, veghează,
Să-ncolțească-n lanuri ciulinul infam.

Am cules în versuri-gânduri și speranțe,
Le-am dat strălucirea soarelui de mai,
Brăul de lumină le-a-mbrăcat în nuanțe
Să șoptească vesel ca un cânt din rai.

Jugul și căpăstrul pus-am poeziei
Și am înhămat-o la plugul cel vechi
Să răstoarne brazda reavănă-a câmpiei,
Șarpelui să-i cânte, duios, la priveghi.

Clopoțelul sună-n tresăriri de clipă
Amarul gonindu-l cu glasul voios,
Arde iar iubirea ce se înfiripă
Răsărind din trupul tăcerii spinos.

Peste cerul vieții poezia-mi râde
Risipind ninsoarea , viscolul cumplit
Și-n adâncuri rele, umede și hâde
Arunca-voi dalta care te-a cioplit!

11.11.2015